

קשה לחעלות דברים שבלב, אולם אנסה לחעלות את זכרה של אמי.
 זכורה לי התקופה אשר עבדה אמא בטיפול בתינוקות אשר רק גולדו.
 אמא היתה מלאה דאגות. רצה מילד לילד, זה בכה, וזה צעק, וחייה צריך לחש-
 תיקם. אמא לא נחנה לאחריים לעשות את עבודתה וכמו בילדיה היא מספלה
 כחם. וקטנים אלה היו קשורים ודבוקים באמא, וגם בגדלם וכעברם למספלה
 אחרת היו רצים אל אמא מקצה המסך. ואמא נחנתה לראות אותם גדלים ועק-
 בה אחר התפתחותם. בערבים היה מחמלא החדר באמהות דואגות. אצל זאת חו-
 לה הילד, אצל השניה הילד לא רוצה לאכול. ואמא מתרוצצת מחדר לחדר...
 אולם תקופה זאת נחתכה באמצע. אמא חלחה. הגיעה תקופה של ניחו-
 חים. היא היתה באה לבית ושוב חזרה לבית החולים.

ואני התנחמתי בזה, שאמא תכריא ותחזור הביתה ועד לרגע האחרון
 האמנתי בזה. וכמוני גם אמא. היא החזירה על הכאבים העצומים כדי לחזור
 לבית ולמשפחה. וקשה להכין. אמא לא תחזור יותר. אולם הלב אומר:
 אמא אתנו, אמא ביננו, אמא מלוח אותנו בזכרוננו.

יהי זכרה ברוך.